

# လက်ဦးဆရာ

ဒို့က်တာဝင်း

မောင်မောင်ရေ . . ကစားရအောင်ဟေ့ . .

အသက် (၁၂)နှစ်ခန့်ရှိ ဝါဝန်ဝတ်တလေးနှင့် ကလေးမ  
လေးသည် . . မောင်မောင်တို့အိမ်ရှေ့မှ လာ၍ တကျော်ကျော်  
စော်ခေါ်နေသည်။ အချိန်မှာ ညနေတစ်ထမ်းစားပြီးကာစ  
နေဝင်ပြီဟေ့ . . အချိန်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်ကာ သူငယ်မ  
လေးကို တွေ့ရလျှင် အသာနေဟု လက်ကာပြလိုက်သည်။  
မောင်မောင်အား အသက် (၁၀)နှစ်ခန့်ရှိ အရပ်အတန်ရှည်  
သောသူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်သည် သူ့အားလာခေါ်နေသည့် သူငယ်မလေး  
တို့ စောင့်နေရန် လက်ကာပြလိုက်ပြီး နောက် မယောင်မလည်  
နှစ် ဖြစ်မိနေလေ့ကားသိသည့် ရောက်လာလေသည်။ လေ့ကား  
ထပ် . . သုံးလေးထပ်ထပ်ပင်သည်အခါတွင်ကား၊ ဖြစ်တွင်းမှ  
သူ့အဖေ၏ လှမ်းမေးလိုက်သည့် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟဲ့. . မောင်မောင်. . ဝါတယ်သွားမလို့လဲ. .

တိုဘက်အိမ်ကို စောဝါမေမေနဲ့. .

မိုးရွာနေတာပဲမနေနဲ့နော်. . မာကျတ်အိမ်နဲ့ပြန်လာခဲ့.

မိခင်

ဟဲ့ဟဲ့. . မေမေ. .

မောင်မောင်သည် ပခပ်လုပ်သူအားပြန်ဖြေလိုက်ပြီး  
နောက်လေ့ကားမှ တစ်ခိုင်းခိုင်း. . ဖြူးဆင်းသွားသေးသလို

ကျွန်ုပ်နဲ့တစ်ယောက်ထဲလား. . နင့်မောင်မောင်တွေ

ကော. .

ဝါဝန်အနီကောင်မလေးစာနားပျို့ ရော့ဂါလာလျှင် မောင်  
မောင်တစ်ယောက်ပေးမလို့လဲလို့လဲ

နောင်ခိုင်းနဲ့ မေ့တို့တော့ ခေါ်လိမ့်ကိရုကောင် နို့ပြီ

သာအောင်တို့အိမ်ကို ထွက်သွားတယ်။ ဝါတစ်ယောက်ထဲလျှင်  
တာနဲ့ နင့်ကိုလာခေါ်တာဘဲ မောင်မောင်. .

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်လက်ကပ်ဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရ

တပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဟာ. . နင့်တစ်ယောက်ထဲနဲ့တော့ ဝါမကစားချင်ပါဘူး

ရာ . . ငါတို့နှင့်ပေးသောလေးတွေလဲရှိတယ်ထင်လို့ . . ဒီလိုဆို  
ကိုယ့်တို့နောက်လိုက်သွားမယ် . . ။

ဟေ့အေးကွလို့လေး ငါတစ်ယောက်ထဲပျင်းကျွန်နေရမိခဲ့  
မှာပေါ့ . . မသွားပါနဲ့ . . မောင်မောင်ရယ် . . ငါနဲ့ နေပါလား  
ကွယ် . . ။

ကျင့်စုသည် မောင်မောင်လတ်ကို ဆွဲထားကာ တောင်းပန်  
နေလိုက်လေသည်။

နှစ်ပျင်းနေမည် နှစ်ပါ လိုက်ခဲ့ပေါ့ ဖို့ဝေဏ်ကဏားတာ နှစ်  
လိုက်ကြည့်ပေါ့ . . လာစာခုသွားကြရအောင် . .

မောင်မောင်က ကျင့်စုကို ဆွဲခေါ်သော်လည်း ကျင့်စုသည်  
နှုတ်ခမ်းတလေးစုကာ . . ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

ဟေ့အေး တယ် သာအောင်တို့အိမ်ကို ငါမသွားလျှင်ဘူး  
ခွေးမသားလေး သာအောင်နဲ့ ငါမျက်နှာကြောဟိုမတည့်တာ  
နှစ်လဲကသိသားနဲ့ . . ။

ကျင့်စု၏ စကားများကြောင့် မောင်မောင်မှာအကြပ်အ  
တည်းပေလွှဲနေရတော့သည်။ ကျင့်စုက မိန်းကလေးတန်ဖဲ့နှင့်  
ယောကျာ်းခိတ်ဝင်နေသည့် ကလေးမတစ်ယောက်သာပြုစီ

သည်။ သူတို့ ငံ့ဆင်စိမ်းနှင့် ဝေဇ္ဇာနာမည်ရှိ မောင်နှံယောက်  
ရှိရာ၊ မောင် နှစ်ယောက်နှင့်သာ တာတူကစားအတူသွား အတူ  
လာလုပ်ခဲ့ရာ၊ မောင်များ၏ သူပယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း . . . ပို၍  
ပေါ်ပေါက် ရှင်ဘောင်တစ်ကုစားသော် . . . ကစားသက်တွေ  
မြင်နေရ၏။

ယောက်ျားတလေးတွေ ကစားသည့်နေရာတိုင်းတွင်  
ကျင်စုကလည်း အညံ့မခံပင် ပါတက်သည်သာ ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်နှင့်ဆိုလျှင် . . . ကျင်စုမှာ အရင်းမှီးဆုံး သူ  
ဝယ်ချင်းဖြစ်သည်။ အခြားကောင်ကလေးတွေထက် . . . ကျင်  
စုသည် မောင်မောင်နှင့် ပိုတို့လေ့ရှိသည်။

မောင်မောင်ကလည်း . . . ကျင်စုက သူ့ကို ခင်မင်လွန်းနေ  
သဖြင့် . . . သူကလည်း ကျင်စုကို ပြန်၍ ခင်မင်စိုသလို ရှိပို၏။  
ကျင်စုနှင့် မတားရမည့်ကို သူ့အသက်အရွယ်နှင့် ရွက်ဖိသတ်  
လျှင်ဖြစ်မိသော်လည်း . . . ကျင်စုက တစ်ခုလိုလာသည့်အခါမှာ  
တွင်တော့၊ ပါသွားတတ်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင်၊ ဝါကအယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကျင်စု  
နှင်တို့ခြံထဲကိုလား . . .

နိဗ္ဗိတိယံ သွားကြွေ၍ တရ် . . နိဗ္ဗိတိယောတိဘောက  
သောင်းကလေးစိသွားကြံရတောင်လား . .

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်အိမ်နှင့် တေးသွင်းကပ်ခြံတွင်  
မိဘများနှင့် အကူ နေထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ တရုတ်လက်  
သမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ . . မိခင်ကတော့ ဖြန့်မာအဖို့  
သမီးဖြစ်လေသည်။ တရုတ်ကြီးမှာ အသက် (၅၀) ကျော်ရှိနေ  
သော်လည်း . . ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဒေါ်သိန်းခင်မှာ အသက် (၃၅)  
နှစ်သာ မှီးမည် ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလိုကိုလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏  
အိမ်နောက်ဖေး၌ နေ့နင်းကလေးခေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား လက်  
တွဲလျက် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သောင်းကလေးတွင် လိုအပ်သည့် လူရွင်းနေသည်။ သောင်း  
တဘတ်ဟမ်းမှာ ဣပြင်ကျရာ၊ ခွံပုတ်များသစ်ပင်ကြီးများနှင့်  
စာပုံဆိုင်လွက်ရှိရာ . . ခဲရိပ်အာဂါသ ကောင်းလှတော့၏။

မောင်မောင် . . ဒို့ပိုတတ်တမ်းဟို . . ဖြတ်ကြရသကား  
တာလှုပ်ဖို့လဲ ကျွန်ုပ်ရော . . ပကြာခင် ဦးမျှင်သွားတော့မှာ  
တဲ . .

နဝ်ကို ငါပြောစရာရှိလို့ပေါ့... မောင်မောင်ရဲ့... မနေ့က  
ငါတစ်ယောက်တည်း တဲဒီဘက်ကို ဝိဇာချိန်သွားတာ တစ်ခုတွေ့  
ခဲ့တယ် ဆရာ... :

နဝ်တွေ့ရတာက ဘာလဲဟေ့...

အို... ဟိုကျတော့ နဝ်သိမှာပေါ့... ငါ့နောက်ကိုသာ  
လိုက်ခဲ့... ယိုကျတော့ နဝ်အသံမပြောခဲ့... တိတ်တိတ်တလေး  
သာလိုက်ခဲ့နော်... :

ကျွန်ုပ်ခုသည် မချီမချင်နှင့် ဖာတင်းသားခေါ်နေသည်၊  
မောင်မောင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အပြောကောင်မဲ့ကြောင့်... သိချင်ဘ  
ယိုလိုဖြစ်သွားမိသည်၊

ကောင်းပြီလေ... သွားကြတာပေါ့... ဟိုမှာအကြာကြီး  
တော့ ငါမနေနိုင်တော့... မေမေက စာကျတ်ရတောင် မိုးမချုပ်  
ခင်ပြန်လာရမယ်ဟဲ့ဟဲ့... :

အေးပါဟယ်... ငါကလဲ မိုးချုပ်ဘောင် မနေပါဘူး...  
မောင်မောင်ရဲ့... ငါ့အမေကလဲ... မိုးမချုပ်ခင်ပြန်လာဖို့  
ပြန်မလာရင် နိုက်မယ်တဲ့... သိရဲ့လား... :

သူတို့ (၂)ယောက်သား ချောင်းကလေးကို ဝါးတံတားနှင့်

မြတ်ကူးလာခဲ့ကြသေးသည်။ ဝါးထိတား၏ တတတ်ထိပ်တို့  
ဆောက်လျှင် . . ကျွန်စုက . . တိတ်တိတ်နေရန် ပါးစပ်ကလေး  
မှင့် လက်ညှိုးကပ်ပြပြီး မောင်မောင်ရဲ့ . . လက်တစ်ဘက်ကို  
မွှေးခေါ်လျက် . . ရွှေဘူးတွင် သို့သော သစ်ပင်အုပ်တွေဆီသို့  
ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ \*

သစ်ပင်အုပ်တွေဆီသို့ဆောက်လျှင်၊ ကျွန်စုသည် ဟိုကြည့်  
ဟိုကြည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေပုံရသည်။ ခေါင်းကလေး  
ဝုံကားစောင်း၊ ကားနှင့် အသံကိုလည်း နားစွင့်နေပုံရသည်။

ဘယ်မှာလဲ . . နှစ်ပြည့်တာက . . ကောင်မလေး ဝါးကို  
ညာခေါ်လာပြီ ထင်တယ်။

မောင်မောင်သည် ဇိတ်မရွည်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။  
လိုအခါ၊ ကျွန်စုက မောင်မောင်၏ ပါးစပ်ကို ကျောကရာလှမ်း  
ဝိတ်သိုက်သည်။ ပြီးတော့ တီးတိုးလေသံတလေနှင့် ဆိုစွာ၏။

တီးတိုးပြောစမ်းပါကဲ့ . . နှင့်အသံကြားတာနဲ့ . . ဟိုက  
ထွက်ပြေးသွားတော့မယ် . .

ကျွန်စုသည် မောင်မောင်လက်ကိုဆွဲကာ၊ ဆုံတော့တွေ  
ထပ်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ မောင်မောင်ခမျာ

သည်။ အာပူပသိ အလိုလိုနေရင်းတ၊ ရင်နှလောသိပြီး တွင်စုဆာ  
ရာသို့ နောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ချွဲတော တဘောအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ . . . ထိုချွဲ  
တောကား . . . အခြားချွဲတောတွေထက် ပိုမိုချော့ပါသည်။ သစ်  
ပင်ကြီးတပင်တလဲ အပေါ်က တွင်ပိုးထားသည်။ သို့ရာတွင်  
ချွဲတော၏ နောက်ကွယ်တွင်ပူ တွတ်လပ်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုနေရာ၌ မောင်မောင်သည် တစားဖော်များနှင့် သူဦး  
ပုလိပ်ဖမ်းတမ်းကစားခဲ့သည်။ ထိုနေရာကို ကောင်းကောင်းသိ  
ခနရလေသည်။

ကျင်စုသည် မောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ တိုးတိုးတိတ်  
တိတ်နေရန် သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ခြေဖျားလေး  
တွေ ထောက်လျက်၊ ချွဲပုတ်ကြီးနားဆီသို့ တိုးတပ်သွားရာ၊  
မောင်မောင်တလည်း ထိုနေရာသို့ပ တွင်စုနည်းတူ ခြေဖျား  
ထောက်၍ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်၌ ချွဲပုတ်ရောက်ကွယ်မှ စာသံလေးများ ခပ်တုတ်တုတ်  
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အို . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ခင်ကလဲ

စာရင်းအကျဉ်း . . . ဘာလို့ ဝါလောက်တောင် သူ့ရဲ့နတ် ပြင်နေ  
ရတာလဲ . . . ကွယ်လေ . . .

ထဲ . . . ထဲ . . . သွင်လွန်းလို့ပါ မညှိရယ် . . . ငင်းတိုသွင်လွန်း  
လို့ပါဘဲ . . .

ဟင့် . . . သူ့သွင်တာကလဲ သိပ်တိုကြောက်စရာကောင်းတာ  
တဲ . . . တကယ်ထဲကွယ် ကွဲပျင်နေလို့က်တာ . . . လူကမရောင်း  
ဟေ့တ်ဖူး . . . နာတယ်ခွင့်သိလား . . .

မညှိတို မခုလိုဖတ်ရအဖွဲ့နား မသွင့်မစဲဖြစ်လွန်းလို့ပါ  
ကွယ် . . . မညှိတို တက်နိုင်ရင်လေ ပါးစပ်ထဲမှာတောင်ထုံ  
ထားချင်တယ် . . .

တော်စမ်းပါကိုခပ်ရယ် . . . ဝါလောက်လဲ မပိုစမ်းပါနဲ့ . . .

ဟောင်မောင်ကား လူပျိုဝေါက်ကေလေး ဖြစ်လေရာ သူ  
အကြားနေရသည့်တွတ်ထိုးသံများသည် ဘယ်လိုအခြေအနေ  
ဝေါက်ဖွားလာသည်ဆိုတာကို တောင်းဖွားနားလည်လိုက်မိ၏  
ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ပိုမို၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှေ့က  
ကူးဆီးနေသော ကျွတ်စုကလေးကို အသာတွန်းဖယ်လျက် ချွဲ  
တောကြားသို့ မျက်လုံးများဖြူကာ သဲသဲမဲမဲကြီး ချောင်းကြည့်

လိုက်တော့သည်။

ချွဲကောကြားမှ သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသော ရှုခင်းကြောင့်  
မောင်မောင်ခမြာမှာ ရပ်ထဲတွင် ဝိန်းကနဲပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်  
သွားမိရလေသည်။ မြင်တွေ့ရသည့် ရှုခင်းကလည်း မောင်  
ခမောင်သာတေ... လူတိုင်းအတွက် မျက်လုံးဖြူစရာ မြင်နေ  
သေးသည်။

ချွဲပုတ်၏ နောက်ကွယ်တွင် မောင်မောင်သည် စုံတွဲ နှစ်  
ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့ရွာထဲမှ ကိုခင်ဆိုသူနှင့် မညိုဆိုသူ ယောက်ျားမိန်းမ  
စုံတွဲဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ လူပျိုအပျိုတွေဖြစ်ကြ  
သည်။ ကိုခင်မှာ အသက် (၂၀)ခန့် အရွယ်ရှိကာ... မညိုတ  
တော့ (၁၆)နှစ်သာသာ ရှိပြီးမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လူပျိုအပျိုတွေသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း 'ယခု  
ချွဲပုတ်နောက်ကွယ်တွင်တော့ လင်မယားတက်ခင်းနေကြသည်  
တို့မောင်မောင်သည် အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။ သူ့ဖေခေနှင့်  
မေမေညို စိတ်တုံး တစ်ခါ ချောင်းကြည့် ဘူးထဲဖြင့် လင်မယား  
ဆိုသည်မှာ တာလုပ်တက်ကြောင်း၊ မောင်မောင်သိမနေသည်။

အောက်ဘက်ကွယ်မှ ကိုခင်နှင့် မညီတို့သည်လည်း လင်မယား  
လုပ်တက်သလို လုပ်တို့ ကြီးကားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မညီသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပကလက်ကလေး လန်လဲနေ  
သည်။ ကိုခင်က သူ့စာပေါ်မှ ရပ်သက်ကြီးဖိထားကာ မညီ၏  
ပါးကလေးနှစ်ဖက်ကို ကရွံ့ရွံ့နမ်းနေသည်။ မညီသည် စာပာနှင့်  
ပာနှင့် တီးတီးပင်ပင်စာ ကန့်ကွက်နေသော်လည်း လူကမူ ငြိမ်  
သက်နေသည်။

မှောင်မှောင်ကား၊ ကိုခင်၏ မြေပျောက်ကွေးသည့်နောက်  
ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် သက်လက်၍သာ ရောက်ကြည့်နေ  
လိုက်မိသည်။ သူ့ဘေးတွင် ကျင်စုကလေးက ပေါင်ချင်းထိကပ်  
ထိုင်ကာ သူ့နည်းတူ ချောင်းကြည့်နေသည်။

နှစ်လောက်လေးမှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မကြောကြာ မျက်  
တောင်ခပ်ရမည်ကိုပင် မေ့လျော့နေကြကား။ ခန္ဓုပတ်ဖောက်  
ကွယ်မှ လူတိုင်စကုတ်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် သဲသဲပဲပဲ  
ကြီး ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ကိုခင်သည် မညီ၏ ပါးကလေးများကို နမ်းနှံ့၍ အားရ  
ဟန်မတူ ကထပ်ကပ်စားပါးနမ်းနေသည်။ နမ်းနေသည့်ကြား

ကလည်း သူလက်တွေ့စာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ပထမသူလက်ကြီးသည် မညှိ၏ လက်မောင်းသားတလေး  
အတွက် ဆုတ်ကိုင်ဖြင့် ညှစ်နေသည် နောက်တော့ လက်မောင်း  
ရမ်းဝေသို့ လျှော့တက်သွားရာက မညှိ၏ လုံးကျပ်စိုမောက်  
တက်နေသည့် ဝနေဆုံကို အကျိုးပေါ်က မိမ့် တတားဆုပ်ရှယ်  
နေပြန်သည်။

မညှိသည် တောက်ကနေ၍ ကျွတ်စုတ်သစ်လိုက်သည်  
ကိုခင်ကို ဘာတွေ့မှန်းမသိ ဟကွတ်ထွတ်ဟောင်းပန်၏။ ကိုခင်  
ကား တပတ်ပတ်ရှယ်ကာ၊ ပို၍ကဲလာသည်။ သူလတ်သည် ကတိ  
ကြယ်သီးရပ်မှ ကြားထဲက လျှိုဝင်သွားသည်ကို မောင်မောင်က  
တိုင်းသား တွေ့လိုက်ပုသည်။ ပြီးတော့ မညှိ၏ ဇနီးသိအ  
ထက်စတင် လျှိုဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကာ၊ ဘော်ဂီဘောက်က  
ပို့မောက်လုံးကိနေသည့် ဘာသာစိပ်ကြီးကို သိပ်သီးတလေးများ  
ကို မှန်ညစ်လိုက်ကြသည်ကို မောင်မောင်တွေ ချပြန်သည်။

မညှိသည် ပားလံဆုကိုလို့ ခါးစလေးလိန်တို့ယံကလေး  
တွင်လာသည်။ ပြီးတော့ ပက်လတ်မြစ်နေရာက အဟင်းတို့အ  
ဘိုကြီးကလားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုခင်က သူ့ရဲ့နေသည့်အလား မညှိကို ပြောပြီး  
ပေါ်သို့ အတင်းတွန်းလှဲချလိုက်သည်။ မညှိ၏ ခိုသံပါကလေး  
နှင့် တောင်းပန်ချက်ကို ဘယ်လိုမှ ဝေပမိုက်၊ မညှိ၏ တိုယ်လုံး  
ပေးပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကြီးက အကင်းအကာ၊ ထက်တဘက်က  
လျှင်ဖြန်စွာဖြင့် မညှိ၏ ထပ်မံအောက်ဖိုကို အတင်းဆွဲလှန်လိုက်  
လေသည်။

မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများသည် ပုရွန်မျက်လုံးများလို  
ဖြူထွယ်လာကြသည်။

မညှိ၏ ညှောင်းနေသော ပေါင်တံကြိုးများစာတိုင်းသား  
ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပေါင်  
တန်ပါမက နောက်တုတော့ တထုတ်တခဲပြီး မောင်းကြဲပြည့်  
ထင်းနေသော တင်ပါးကြိုးတွေကပါ ပေါ်လာကြပြန်သည်။

ဟို . . . ကိုခင်ရယ် ဒါတော့မလှုပ်နဲ့တွယ် . . . ဒါဘဲ မညှိ  
ဘော်လိုက်ပယ်ခန့် . . .

ဟဲဟဲ . . . မညှိကလဲ လိပ်မာသားနဲ့တွယ် ချစ်တွန်းလို့ပါ  
မညှိရဲ့ . . . ထူးပါဘူးဟာ . . . လိပ်မာသားနဲ့ ဟုတ်လား . . .

မညှိ၏ ငြင်းဆန်ချက်ကို ကိုခင်က အတင်းပင်တိုက်တွန်း

ကသ္မာကိုလ်ခရာကြီးတလည်း တက်တက်ကြွကြွလှုပ်ရှားလာ၏။  
 မညီက ဦးကလေးနှစ်လုံး အဆင်းနေထားသည်ကို ကိုဝင်  
 ကု သူ့ကြီးအတင်းထိုးသွင်း၍ သွဲမြဲလိုက်သည်။ ကိုဝင်၏ ဦး  
 နှစ်လုံးခလုံးက မညီ၏ ဦးကြားထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတွင်  
 ကား၊ မညီ၏ ညှောင်းသော ပေါင်တန်ကြီးတုတ်တုတ်များသည်  
 ကလိုက်သင့်ဟပြုသွားကြသည်။ ထိုအခါ၌ ကိုဝင်သည် လှေသည်  
 ကိုမကား . . မညီ၏ ပေါင်တန်နှစ်လုံးကို သွေပေါင်ပေါ်ကောက်  
 ခွတင်အလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ကိုဝင်၏ မာထတန်းပတ်  
 နေသော ဆီးဝပ်မှ အတံကြီးသည် ၎င်း၏ ပေါင်ဖျားပေါ်၌  
 ပင်ကော့ကော့ကလေးတစ်ခုခုသည် မညီ၏ ဆီးဝပ်အောက်နား  
 ဆီသို့ သွားတောက်လိုက်သည်။ မောင်မောင်နှင့် တွင်စုတို့က  
 အတိုင်းသားတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အပေ့ . . နာလိုက်တာ . . ကျွတ် . . ကျွတ် မညီ၏ တိုးတိုး  
 တိတ်တိတ် ညည်းလိုက်သံကလေးတိုး မောင်မောင်က ကြား  
 လိုက်ရကာ ကြတ်သီးမွှေးညင်းများထဲသွားပီသည် ကိုဝင်၏  
 အတန်ကြီးက မညီ၏ ကော့တက်နေသော ဆီးဝပ်ထဲသို့ တိုး

ဝင်၍ နှိပ်သွားသည်ကိုလည်း သူသည်လျှင်မာပျက် တွေ့လိုက်  
ရသည်။

နောက်တော့ကား ကိုခင်၏ အကြိတ်သံ မညှိ၏ တဟင်း  
ဟင်းညည်းညည်းများနှင့် အတူ ကိုခင်သည် ချော်တိုက်ပေါ်  
တွင် ကုန်းလိုက်ကွလိုက်နှင့် အလုပ်ရွပ်နေတော့သည်။ မောင်  
မောင်နှင့် ကျစ်စတို့သည် မျက်လုံးစာပြုသားနှင့် ပဲခပ်  
တောင်းကလေးများနှင့် တသက်ရွာသို့ကိုပင် မေ့လျော့ကာ မျက်  
တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

မောင်မောင်ကား စိတ်တွေ ဝလောင်ခြောက်သွားဖြစ်နေမိ  
သည်။ သူ့ဟကိုယ်လုံးသည် ထူပူနေကား နှလုံးစားက ဖုန်နံ  
နံနံဖြင်းထန်စွာ ငိုနေသည်။ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမလိပ်သကာဝ  
အလျှောက်၊ ရမက်ဖြင်းထန်စွာ ဆတ်ဆတ်ပြုကျင့်ခြင်းစာဖြစ်မို့  
ကို သူ့အနေနှင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင်သာ ကျကျနုနုကြီး ကြည့်မိ  
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့သွားမိသည်  
ဟု ထင်မှတ်သို့ဘဲရသည်။ သူ့ဘေးတွင် လူတစ်ယောက်နေသော  
ကျစ်ရုကလေးတိုင်မျှသာရှိသည်။ အမှုမတားမိတော့ သူ၏ တစ်

ဘက်၌ တိုယ်ချစ်ကပ်ကာ တလှုပ်လှုပ်တရွှေ့ပြစ်နေကြသည်  
ကျားနှင့်ပစ်တဲ့ကိုသာ သူသည် စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်ရှုနေမိ  
လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အရေးကောင်းတုံး၊ ဖိန်းခေါင်းပျက်လိုက်  
သည့် ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မညိုရေး . . . ဟဲ့ . . . မညို . . . တယ်ဒီကောင်ပလေးဟာ  
ဟင်းရွက်ခူးလွတ်လိုက်တာ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့် . . .

ကိုခင်၏ တိုယ်လုံးကြီးကောက်တွင် ဝိပြားလျက်ခပ်ဝင်း  
ဝင်းကလေး ဖြစ်နေသည့် မညို၏ တိုယ်လုံးကလေးသည် မျက်  
ချင်းပင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

မညိုသည် သူတိုယ်ပေါ်မှ ကိုခင်၏ တိုယ်ခန္ဓာကြီးကို  
အဘင်းတွန်းချလိုက်လေသည်။ ကိုခင်ခမဖြစ်လည်း ကောက်လန်  
ကျသွားရာက၊ ဝာစဉ်ကရား မရှိမစဲဖြစ်နေသော ဝုဆိုးကို  
ကောက်ဝတ်လိုက်လေသည်။ မညိုမှာလည်း ကမ္ဘာတရာလုံး  
လဲထကာ ခါးတွင်လန်တက်နေသည့် ထမိကို ကမ္ဘာကရာ ဆွဲချ  
လိုက်လေရာက၊ ကမ္ဘာတွင် ပေနေသောဖုတ်တွေကိုလည်း ခါ  
ချနေလိုက်လေသည်။

ဟဲ့. . မညို့ တယ်ရောက်နေတာလဲ ဟင်. . ဒေါ်ယံက  
တပြည်ပြည်နှင့် နီးလာနေသည်ကိုခင်. . သွားတော့လေ  
ဟို့မှာ အင်းသာနေပြီ.

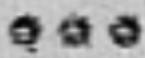
တောက်. . တရားကောင်းတုံးမှာဣာ.

တိုခင်သည် မသွန်မပဲကြီး တချက်ညည်းညာလိုက်ပြီးမှ  
တယှာတရာ ချုံတောထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားဖူး။

လိုအခါမှ ပောင်ပောင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်သတိရ  
လာသည်။

လာ. . လာ. . ကျင်စု. . တိုလစ်စို့.

သူသည် ကျင်စု၏ လက်တလေးတဘက်ကို ဆွဲကာ ချုံ  
တောထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။



နောက်တစ်နေ့ညနေဘက်တွင် ပောင်ပောင်သည် ကျင်စု  
နှင့် တတူ ဆောင်းတလေးတို့ ပြတ်ကူးကာ ချုံတောတွေဆီသို့  
ရင်ကလေးတွေ တပို့ဖို့နှင့် ခြေဖျားထောက်ကာ သွင်းကပ်ခဲ့ကြ

လေသည်။

သူတို့ ဖုတ်စိတ်တွင်း မနေညနေတ ဩဉ်ဒုံကြရသော  
လူတိုင်းတုတ်တို့ တွတ်တွတ်တွင်းတွင်းဖြစ်သော နေဆပ်ပင်  
နေမိကြလေသည်။ ဓာတ်နေညနေတွင် ဣလူတိုင်းတုတ်ဖို့တို့  
သပ်ပုံပြည့်ကြကုံးမှတ်။ လို့လဲ ဟားခဲမျှော်လင့်ထားနေမိ  
ကြလေသည်။

ဣ . . . ဘိုးသို့လည်း . . . ကျပ်စု . . . တို့က ကြားသွားလို့ ထွတ်  
ခြားရင် နှိပ်တွေ့လိုက်ရဘဲ နှိပ်နေစဉ်ပေလိ။

လမန်နေက မျှတော်ကြီးကနီးလို့ ရောက်လာကြသည့်တခါ  
၌ မောင်မောင်က ကျပ်စုဘက်သို့ လှည့်၍ သတ်ပေးလိုက်၏။

မောင်မောင်က။ မနေတကြည့်ခုံရသော တိုင်းနှင့် မညီ  
တို့၏ လူတိုင်းတုတ်ဖို့တို့ . . . သပ်ပုံပြည့်ရှုချင်မိတ်တွေ သိပ်  
ခြင်းထန်နေမိကြသည်။

သူတို့သည် ရပြုဖျားလက်ဖျားလေးတွေထောက်ကာ၊ နှု  
လောကြီးဖော်သို့ တိုးကပ်လာကြပြီ။ မျှတော်နေရာတံတွယ်မှ  
တွတ်လတ်ကလေးဆီသို့ စာသာချောင်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဟောင်ဟောင်က ဟင် ဟင်သံဖြူလိက်ပိဋင်းကား သူတော်  
နောက်ဘက်မှ တွက်လပ်ကြီးမှာ ဘာတို့မှ မတွေ့လိုက်ရသော  
ရံကြောင့်ပင် တည်း။

သူ့တွယ်တွယ် မနေ့ကန်တဲ့သည် ဦးမနေတော့ချေ။

ဟောင်ဟောင်သည် ဝိတ်ကားကြီးပျက်သွားပိဝေပြီ သူသည်  
တစ်နေ့လုံး ထိုဘာချိန်ကို ပျော်သင့်စောင့်စားနေတို။ ယခုတော့  
ပိဝေလသမျှ သဲရေတုပြစ်ရလေပြီ။

ဟောင်ဟောင်သည် တက်တစ်ခုကန်ခေါက်လိုက်ပိဝေသည်း

သူတို့မလာကြဘူးနဲ့ ဟူတယ်။ . . ကျွန်စုရဲ့ . . .

စောသေးလို့ မလာတာများလားလို့ မသိတာ . . . ဟောင်

ဟောင်ရယ် . . . တို့မိကနေ စောင့်နေကြတာပေါ့ . . .

ကျွန်စုက ပြောလိုက်သဖြင့် ဟောင်ဟောင်လည်း ပျော်လင့်  
ပျော်စားနည်းပယ် ပြန်တက်လာစိတယ်။

"ခဏ . . . ကောင်းသားဘဲ . . . တို့မိကနေဘဲ စောင့်နေကြ  
တာပေါ့ . . ."

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူ့တွယ်နောက်တွင် အသာပုံးချီ  
ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရှင်ယောက်စလုံး ဘယ်သူ့ကမှ စကားမ

မောင်မောင်မှာ ရွာဘက်သို့သာ လည်တဆန်ဆန်ပြင်  
ပါသည်။ ကျင့်စုသည် မောင်မောင်ဖျက်နှာကို ဖာခိကြည့်ကြည့်  
လုပ်နေသည်။

မောင်မောင်သည် မောင်မောင်ရင်းပင် မနေ့ကလူခိုင်ကတော်  
တို့ ဗျက်စိဆံ့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်တွေ့လာမိလေသည်။  
ခွံကွယ်ကွယ် မနေ့က မညှိနှင့် ကိုခပ်တို့ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့်  
သဲသဲမဲမဲချစ်ဖျစ်ဟာကျင်းနေကြသည့် ရွာပမ်းရွာကွတ်များသည့်  
သူ့ဗျက်စိဆံ့ကွင် တင်လယ်လယ်ထပ်ပေါ်လာနေတော့သည်။

နေ့ကားတော်ပောက်တောင်းညွှားခုံလေပြီ။ ဇာတ်လိုက်ပင်  
သားကိုခပ်နှင့် မညှိတို့၏ အနိဝိအပေကင်မျှ ပေါ်မလာသေး။  
မောင်မောင်သည် မှော်လင့်ချက်ကို လက်လျှော့လိုက်လေ  
ပြီ။

တောက်... မေခတာ့ လာကြခင်က... မဟုတ်ဘူး... ဟာ  
ပြန်ကြပယ်... ကျင့်စု...

မောင်မောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို တိုင်ရာမှထလိုက်ရာ  
ကျင့်စုလက်ကနဲ ဘူလက်ကို မမ်းကွဲထားလိုက်လေသည်။

နေပါဝန်း... မောင်မောင်နဲ့...

ဘာလုပ်ဘူးလဲဟ... သူတို့မှာ မလာတော့ဘဲ ဥစ္စာကြီး

ဘာထိုင်လုပ်ဘူးမှာလဲဟ...

တို့... သူတို့ မလာဘဲ ဘာစာတွေကြီးလဲ မောင်မောင်ရာ

သူတို့လုပ်သလို ရင်နဲ့ ဝါလုပ်ကြမနေအောင်လား...

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်ကိုဖြူးစေစေတလေကြည့်ကာ  
ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်မှာသည် ကျွန်ုပ်တို့ အံ့အားကြီးသင့်ကာ ဝေး  
ကြည့်နေပါလေသည်။ ဤစိတ်ကူးမျိုးသည် အလင်က လုံးလုံး  
စိတ်ကူးစိတ်ကူးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ညခုတော့... ကျွန်ုပ်သည် ထိုစိတ်ကူးကို အသေဖျက်ပေးနေ  
လေပြီ။

ဘာကြည့်နေတာလဲ မောင်မောင်... ဝါပြောတာနင်သာ  
ဘာမကျလို့လား... ဒီလိုဆိုလဲ ပြန်မယ်...

ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ခမ်းလေးစု မြေလေးတဘက်ထောင့်လိုက်  
ပြီး ထပြန်မည့်ဟန်ဖြင့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် မောင်မောင်  
က... ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို မမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

တို့... နေပါတုံးလေဟာ... နှစ်ခုနကပြောတာကိုငါနား  
ပလည်လိုက်လို့ပါဟဲ့... ဘာတဲ့...

သိဘူးလေ...

ကျင့်ခုက... နှုတ်ခမ်းကလေးများက မူလကလုပ်နေလိုက်  
လေသည်။

နှစ်ခုနက ပြောတာလေ...

ဟို... ကိုခင်နဲ့ မညှိဘို့ မနေ့ကလုပ်သလို တို့လုပ်ကြမယ်  
ဆိုတာလေ...

ဘေးလေဟယ်...

ဟောင်ဟောင်သည် ရုပ်တပိတ်တိတ် ခုနိယာရာက မေး  
လိုက်၏။

တကယ်တော့ မော့ခဲမောင်ရယ်...

ဝေမကြောက်ဖူးလား...

ကြောက်တာ၊ ကြောက်တာပေါ့ဟာ... ဝါပေမို့... တို့နေ  
က ကိုခင်နဲ့ မညှိတို့ကို ငါစမ်းလုပ်ကြည့်ချင်လို့ဟာ...

ဟောင်ဟောင်သည် ကျင့်ခုကလေးကို ပြောင်လက်လာသည်  
ပျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျင့်ခုမှာ တလက်

(၆) နှစ်သာ သို့သော်လည်း တို့၏လုံးစုံကလေး ကျွန်ုပ်  
လက်လမ်းခြေတန်လက်တန်ဖွင့်ဖွင့်ထွားထွားနှင့် ဗန်းမတစ်  
ဝယောက်ဟု ခေါ်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို မောင်မောင်က တွေ့လာ  
ရလေသည်။

သူတလေး၏ ခုတ်ကလေးများသည် ဝတ်ထားသော ထုတ်  
တလေးထဲမှ ခုတ်ကလေးပင် ထွက်နေပြီ ဖြစ်သည်ကိုလည်း  
ခုံသည် သတ်ဖြတ်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ မနေ့က သူတွေမြင်ခဲ့ရသည့်  
မညီ၏ နေရာတွင် ထားကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုကလေးတွင် သူ  
ခိုက်တွေးလျက် သွင်းသလို တောင်းစာနဲ့ တတ်ကြွသက်ဝီလေ  
သည်။

“ကဲ... လာ... နောက်တော့ နင်ဘာတလော့ညာညာမထြော့နဲ့  
မနပ်...”

“အေးပဲကယ်... ငါဘာဘာလို့... ပြောမှော့လဲ...”

“ကဲလာ... ချုံနောက်ကို သွားကြမယ်...”

မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ကလေးကို လက်တံနဲ့  
ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ ဆွဲတော့ကြီးနောက်မှ ကွက်လက်ဖဲသို့ ဝင်ခဲ့

ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် စာတူလျှင်တွဲ၍  
ထိုင်စံကြလေသည်။

မောင်မောင်သည် ကျွင်စုကိုကြည့်ကာ ရင်ကလေး တစ်ဖက်  
စိတ်ခုန်လာမိလေသည်။ ကျွင်စုမှလည်း ထိုစာတူပင် ပြစ်နေတန်  
ရှိသည်။

ကျွင်စုဝါဟာလုပ်ရမှာလဲဟင်။

မောင်မောင်က တုန်တုန်ရုံကြီး ပေးလိုက်လေသည်။

ပနေကနင်တွေ့လိုက်ရတာဘဲ တိုခင်ကြီးတ ပည့်တို လုပ်  
သလိုလုပ်ပေါ့။ . . ဝါခဲ။ . .

မောင်မောင်သည် ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲ့ ညှိတ်လိုက်လေကာ  
ကျွင်စုကို မနေတန်ကြည့်လိုက်သည်။

ကဲ . . . နင်ကပြောကြားပေါ်မှာလဲအိပ်လေ။

ကျွင်စုသည် မြုတ်ဆိုနေကြီးပေါ်တွင် လဲအိပ်လိုက်လေ  
သည်။ မောင်မောင်သည် ကျွင်စုကလေး၏ တိုယ်ပေါ်တွင်  
သက်နှစ်ဘက်ခွထောက်ကာ စာပေါ်ကရိုး၍ ထုံကြည့်လိုက်၏။  
သို့နေ၍ ကျွင်စု၏ မျက်နှာကလေးတွင် သူ့မျက်နှာကို တစ်ကပ်

ကမ္ဘာပျက်စီးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် ကျင့်စုသတခင်ခင်ရယ်လိုက်လေသည်။

ဘာလို့ရယ်နေရတာလဲဟ။

နပ်နင်းတာကလဲ ယားတိုက်ကြီးကလဲ

တဲ။ . . တိုခင်ကြီးကလဲ။ . . မညှိဟိုမနေ့က ဒီလိုဘဲ နမ်း

က။ နပ်မတွေ့တူးလား။ . . ပြီးတော့ ခဏာသလို တောင်လုပ်  
နေတယ်။ . .

မောင်မောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျင်စု၏ အကျိုးခါး  
ကောက်မှ လတ်လျှို့သွင်းတာ လုံးကျွတ်ကျွတ်နှင့် တူသီးစားကမ်း  
ကလေးတွေလို ပြင်နေသည့် ရပ်သာ၊ စိုစိုကလေးတွေကို သူ  
ယတ်ချောင်းတွေနှင့် အားပေးရ ဆုပ်နယ်လိုက်သည်။

စို . . . တွတ်တွတ် . . . နာလိုက်တာ မောင်မောင်ရယ် ဝါ  
တော့မလုပ်နဲ့တဲ့ . . .

မောင်မောင်က . . . တိုင်တောင်ဖုန်သိတာ ထပ်၍ ဆုတ်  
နယ်နေရာ ကျင်စုက မွဲပယ်ပစ်လိုက်သည်။

တာလဲဟ . . . နပ်ကလဲ မခံချင်ဘူးလား . . .

တော့တော့ဟလ . . . ဝါတော့ ဝါမခံချင်ဘူး ဟိုဟာဘဲ . . .

ယုတ်မယ်.

မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလိုကိုလိုက်ကာ သူပင်  
သင်္ခါကလေးကို ခါးပုဆိုးချွတ်ချွတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်၏ ယုတ်  
လုံးများဖြူးကျွတ်ကောတစ်ဖွဲ့ လာကြသည်။

နဂါးရမ်းခွဆုံပူ အသားဖို့ခွဲကလေးသည် ခုံးမောက်နေကာ  
အိမ်ပွေးတိုကလေးတွေ အနည်းငယ်က ဖုံးလွှမ်းထားနေသည်ကို  
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်နှင့်  
မလိုက်အောင် ဖွံ့ဖြိုးရန်သန်နေသည့် အပျိုပေါက်ကလေး  
ဖြစ်နေသည့်ကို မောင်မောင်သည် ဖွံ့ဖြိုးခြင်းကြီးမားစွာပြင်  
တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မတနာကြုတ်အပူအထုံက  
လေးကို ကြာရှည်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စက္ကူပရိသ  
မှာ မောင်မောင်အတွက် မငြိုးငွေနိုင်စရာကြီးပင် ဖြစ်နေချေ  
ကော့သည်။

မောင်မောင်ကလေးဟယ်. . . ဝါကိုထဲကြည့်နေတာဘဲ နင်မှ  
မြင်ဘူးတူလားဟေ့.

ကျွန်ုပ်သည် သဘောကျသွားသလို ခပ်ကနဲတစ်ချက်ရယ်

လိုက်သောတ ငေးလိုက်ခြင်းဘဲ ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်သည် ထို  
အခါမှ စတင်ရ၏။ မျက်နှာတလေးဆီသို့ ပြုပြင်ပြီးနှင့် ကြည့်လိုက်  
မိကာ \*ခေါင်းကလေးကို လှုပ်ခါပြီး ရယ်လိုက်သည်။

သိ ခါမျိုးကို တစ်ခါမှမမြင်သေးဘူးဘူးဟော \*ဟုတ်ဘူး  
ဟုတ်နဲ့... .

အမယ်ခင် ညာနေတာပါတာ နှစ်လားခါမျိုးကိုမမြင်ဘူး  
ဟော.. .

အဟုတ်ပြောတာပါ. . . တွင်စုရ. . . နှစ်ကိုငါတာပြုလို့  
ညာနေမှာလဲဟယ်. . .

အမယ် မို့တောင်မသုံးခါပဲ နှစ်တို့ဝဘူးကို \*နတ်တံတော  
ပြီး အိမ်သာတွေ လိုက်လိုက်ပြီး ဆောင်းကြည့်တာ ငါပင်သိဘူး  
မှတ်လို့လား. . . တစ်ခါတလဲ နှစ်တို့ခေါ်ဝေးဟုတ်ကြီး နောက်  
ဖေလွှာတာ လိုက်ဆောင်းကြည့်ဖို့ မိသွားပြီ အခေအနာမဲ့လေး  
တယ်ဟုတ်လား. . .

စိုး. . . တိုတာတွေဟ တပြောသတဲ့တွယ် ပြီးတော့ ဘာမှ  
ကြားရန်မရှိနိုင်ရတာလဲ ဟုတ်ဘူး. . . အခုနှစ်ဟာတလေးကျမှ  
ငါတ ကျကျနနပြင်ရတာဟဲ့. . . စါကြောင့် ငါလေးလေးချာချာ

ကြည့်နေတာပေါ့ဟာ.

နီလိုဆိုလဲ ကြည့်ဟယ်.. ကြည့်တယ်..

ကျုပ်စုသည် ပြောရင်းကလည်း ပေါင်ကလေးနှစ်ချောင်းကို  
မြဲဟာကာ ဆီးဝပ်ကလေးကို ကော့၍ ပေါ့လိုက်ရာ မောင်မောင်  
မှာလည်း မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်လှတောက် စူးစိုက်ကြည့်နေ  
လိုက်သည်။

ဘယ်နှယ်လဲတဲ့.. မြင်ရရဲ့လား.. မောင်မောင်

ပေး.. မြင်ရတယ်ကွ့..

တယ်လို့မနုလဲ။

ဟာ.. တဖျိုးလေးပါပဲကွာ.. ချစ်ရောလေးဘဲ.. ဝါ

ခမ်းကြည့်ပယ်နော်..

ကဟင်.. ပေးတယ်မောင်မောင်ရဲ့..

မောင်မောင်သည် မိခင်ညှပ်ကလေးလို မှုဖို့နေသည့် ကျပ်  
မှုဖို့ ချွေကြွတ်ကလေးကိုလက်ကဘတ်နှင့် တသားစိမ်းကြည့်  
လိုက်လေသည်။ ကျပ်စုမှာလားတို့တို့ဖြစ်တာ ကိုယ်တလေး  
ဗျားပင် တွန့်တွန့်သွားလေသည်။

မောင်မောင်၏ လက်တွေကလည်း ဗာဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာ

သပြေ၊ လက်တွေ့သီမက တကိုယ်လုံးရွှောက်၍ အကြော  
လိုက်သည့်နှယ် တဖျပ်ဖျင်းနှင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်လာပါ  
သည်။

ထို့အတွက် မောင်မောင်သည် ကြား၍ချစ်တီးမထားနိုင်  
ကွန်ရစ်၊ ပဋိတလေးနှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ကာ  
တစ်ခါတူးဖွဲ့ တသက်တာတွင် မစ်စားရတူးသေးလည် လူ့အာရ  
သာကိုယူရန် စားပါးကရ နေရာယူလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလေးကလည်း သူ့အပေါ်တွင် စီးပိုးထားနေသော  
မောင်မောင်ကို မျက်လုံးကလေးပေးကာ ပြုပြင်ပြီးကလေးနှင့်  
ကြည့်နေသည်။

ဟဲ့... ကောင်လေး... နှစ်ကဝါသမီးကို တာလုပ်နေတာ  
လဲဟင်...

ရုတ်တရက် ချုံတွယ်သီမှ ဖိန်းဟောက်ထွက်လာသော  
အသံကန်မကြောင့် အားခဲနေသော မောင်မောင်ပြောမှာ လိပ်  
ပြာစင်ထူးလှမတတ် ထိတ်သန့်ရွှောက်ချားသွားမိလေသည်။  
သူသည် ရွှပ်မြန်စွာ ထထိုင်လိုက်ရာက အသံလာရာသို့ လှမ်း  
ကြည့်လိုက်ရာ သူ့စားခါးထောက်လျက် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်

ပြည်နေသော ကျွန်တို့၏ အဖေတို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။  
ဟင်တလေ။

ကျွန်တို့သည်လည်း ထိတ်လန့်တကြားထထိုင်လိုက်လေ  
သည်။ မောင်မောင်ကား ဘာလုပ်ရမုန်းမသိတော့ ထိုင်ရ  
ဝကားနိုးနိုး ထရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေငါး  
ကျွန်တို့အလေ မကျပ်မြိုင်သည် သူတို့အနီးသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း  
ကြီး လျှောက်လာလေသည်။ မဟင်မဟင်သည် တလိုတခါမှ  
သတိရလာကာ ဆွတ်ပြေးသွားမည်ဟု ကြံစည်လိုက်ရာ မကျွန်  
မြိုင်တစိတ်တစုံ သူ့စားလှမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ပပြေးနိုင်  
လော့ဘဲ ထိတ်တန်ထိတ်တန် ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တို့အလေးကတော့ သူ့အမေစေ့တွင် မှန်ကာ တုန်တုန်  
ငိုရုံ ဖြစ်နေရှာလေသည်။

လာခဲ့မင်း ယောက်မလေး 'ခင်ဟာ ကတော်တော် ကပြင်း  
ကြောထနေတယ်ပေါ့လေ။ ငါမသက်လို့ လိုက်ချောင်းတာ  
အခုပတ်ပင်းတွေဟာဘဲ ပဟုတ်လား။

ပူတ်။ . ပူတ်၊ ပါဘူးပေမေရဲ့။ . ကျမတို့ ကစားနေကြ  
တာပါ။

တာဝန်ပေးနေတာလဲ. . လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိတာတောင်  
မုန်လာဥလုပ်ချင်သေးသလား. . နင်တော့လား နောက်မှသိ  
မယ်. . လွှားတခု စိမ်းတိုပြန်. .

မကျွန်ပြန်က သမီးအား ကြီးမောင်းဆွဲပွတ်ပြီး ပါတချက်  
ပျက်လွတ်လိက်လေသည်။ ကျွန်တော့လေးက တချို့နှင့် ငိုကြွေး  
ကာ ပြေးသွားလေသည်။

မောင်မောင်ကား သူ့အလှည့်သို့ ရောက်သာပြီဟု သိစိ  
တာနတ်ကျသကဲ့သို့ တတိုယ်လုံး တဆက်ဘုံရိနေလေသည်။  
သူသည် မကျွန်ပြန်၏ မာတော့နေသည့် မျက်နှာကြီးကို ဇီးဝေ  
မထားဘဲလေးနေသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ  
ရွံ မဟုတ်ညွှတ်လျက်လေသည်။

ကဒေါ်ကျွန်ပြန်က. . ကျနေကုန်ကို လူကြီးတွေလက်ထဲ  
တော့မအပ်ပါနဲ့ဗျာ. . တုနောင် မိမိဦးတင်တောင်းပန်ပါတယ်။  
ခေါ်လေးမြိုင် ကျနေကုန်ကို ထုံးမမျှင်သလို ထုံးမပါ ပါသမျှ လူ  
ကြီးတွေတိုတော့ ခေါ်ပါနဲ့ ခေါ်လေးမြိုင်ရယ်. . ကျွန်တော်  
မိမိဦးတောင်းပန်ပါတယ်. .

မောင်မောင်သည် တုန့်ရှိရသာ အသံကလေးနှင့် လက်

ကျွန်ုပ်တို့က တောင်းပန်လိုက်သေးသည်။ မကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဘာမှ  
မပြော မောင်မောင်၏ ဖွဲ့ကံကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။  
မောင်မောင်ကား ကတော်တံလေးရယ် စရာကောင်းသော  
တံသွင်ကို သောင်ယူထားနေသည်။ သူ့တွင်လုံ့ချည်လည်း ငမ့်  
တော့ဘဲ စွပ်တုတ် လတ်တိုတလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

မကျွန်ုပ်တို့၏ ကံသံကြောင့် ရွတ်ကရက်မောင်မောင် ကား  
ထိတ်လန့်တုလှုပ်သွားပေသည်။

မောင်မောင် နှင့်ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစား နှင်စာရလို့ ကျွန်  
စုနဲ့ ဒီနိုးဒီနိုးတွေ ငနတာ ဘယ်နှစ်ခါမျှလဲ။

ဘယ်နှစ်ခါမှ ပဋိသေးပါဘူး။ . . ခေါ်လေးခြင်ရယ်။ . . တ  
နော် တကယ်ပြောတာပါ။ . . ဘုရားစူးပါရစေစေ မိုးကြိုးပစ်ပါ  
ရစေစေ။

မကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်မောင်ကား စူးစိုက်ကြည့်ကာ တော  
နှင်သွားမုံရသည်။ မောင်မောင်တုသည် ထပ်၍ ပိုနိုးတု  
တောင်လန်လိုက်ပြန်သည်။

ခေါ်လေးခြင် ကျနော့်ကို လူကြီးတွေကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့  
ကျနော်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မူက ဂီဟာလာကစားကြရင်း ရွာထဲက ကို

မင်းနဲ့ မညှိတို့နှိုင်းတွေ့ပြီး တို့ဘုံ လင်မယားလိုလုပ်ပြီး နေတာ  
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်. . ခါနဲ့ ကျနော်နဲ့ ကျုပ်စုလဲ ပီလိုဘဲ တွေ့ရ  
မယားလို့ လာဆောင်းကြည့်တာ. . သူတို့ဘုံ မတွေ့ရတော့  
ဘူး. . ခါနဲ့ ကျုပ်စုက ကျနော့်ကို ကိုခင်နဲ့ မညှိတို့လို လုပ်ကြည့်  
ရအောင်လို့ ပြောတာနဲ့ ကျနော်လုပ်ကြည့်ခဲ့တာပါ. .  
ခေါ်ခေါ်လေးပြိုင်. . ရယ်၊ ဒါကောင်မှ မလုပ်မိသေးပါဘူး. . ဘုရား  
စူးပါဝေရဲ. .

မကျွန်ပြိုင်သည် လုံချည်တင်းမဲ့နေသော မောင်မောင်၏  
တိုယ်ဖောက်ခိုင်းကို မသိမသော ဖျက်လုံးတစ်ချက်ကစားလိုက်  
သေးသည်။

က. . ထိုင်ခမ်းမောင်မောင် နှင့်ကိုဝါ ပြောရတတ်ခွင့်  
တယ်. .

မောင်မောင်လည်း ပြောကြားပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်တ  
လေးထိုင်လိုက်လေသည်။

နင်း၊ ခုလုပ်တဲ့ အပြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ဆိုတာ  
နဲ့သိမှာပေါ့. .

တုတ်. . တုတ်ကဲ့. . သိပါတယ်.

နင်နောဝ်တင်ခါ ဝါသမီးကျင်စုကို စာခုလို မလုပ်ရတော့  
ဘူး... လုပ်မိရင် သွေးဟံသေလို့ ကြိမ်စမ်း..

မောင်မောင်လည်း မကျွန်ပြိုင် ကျိန်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်  
တော့ ကျိန်လိုက်လေသည်။

ကောင်းပြီ နင်အခုလုပ်တာကို ဝါနင်တောင်းပန်တဲ့အတိုင်း  
လျှောက်ပေးတော့ပါဘူး.. ကြားလာ..

မောင်မောင်သည် မကျွန်ပြိုင်ကို ကေးဇူးတင်လှစွာနှင့်  
ပုဆိန်ပေါက်ဦးချလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် မကျွန်ပြိုင်က  
သူ့စားလှမ်းဆွဲထားပြီ သူ့ဘေးကွင်း ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

နင် လူပျိုပေါက်ပြီနော်.. ဟု မကျွန်ပြိုင်သည် မောင်  
မောင်၏ လုံ့လည်ကမ်းပဲနေသော တိုယ်တောက်ပိုင်းကို မျက်  
လုံးကစားလိုက်ပြန်ရာက မေးလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ကတော့ ခပ်ရွက်ရွက်နှင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ  
ခေါင်းကလေးပုံနေလိုက်လေသည်။

မှန်းစမ်း..

မကျွန်ပြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပက်ကနဲ့ မောင်မောင်၏  
ပေါင်ကြားမှ ဝေါက်တောက်တောက်ကလေးကို လက်တစ်ဘက်

နှင့် တိုင်ဆွဲကြည့်လိုက်လေသည်။ မောင်မောင်မှာ ဘာမပြောရ  
မှန်းမသိစောက် မှတ်လုံးတသေးကြောင်တောင်တောင်နှင့်  
မကွန်မြိုင်တို့သာ ကြည့်နေမိလေသည်။

အင်း... နပ်ဟာ လူပျိုပေါက်လာပြီ... ကြည့်စမ်း...  
ပြောရင်းဆိုရင်း ထွားလာလိုက်တာ... ကြည့်စမ်း...

ဘယ်မထွားတဲ့ နေနိုင်မှာလဲ... မကွန်မြိုင်သည် ကာင်က  
လေး၏ ဝေါတ်တောက်ကလေးတို့ လက်ထဲတွင် ပယ်ပယ်နယ်  
နယ်ဖြင့် ဆုပ်တိုင်ပြီး ဖြစ်ညှစ်နေတော့တာတို့...

မောင်မောင်... နပ် မနေ့တတိုခပ်က ပညီကလေးတို့  
လုပ်ချင်သလို လုပ်ချင်သလား...

ဟာဏာ...

ဟာဏာ... လူမိမနေ့ ဒီမှာကြည့်စမ်း မောင်မောင်

မောင်မောင်သည် ကြည့်လိုက်ရာ မှတ်လုံးတသေးများ ဖြင့်  
တနယ်ထွားလေသည်။ ကကြောင်းကတော့ မကွန်မြိုင်သည် ခြေ  
ကြိုပေါ်တွင်ပင် ထိုင်ချကာ လက်ကလေးနှစ်ဘက် နောက်တွင်  
ရထားတံလျက်... ပေါင်နှစ်ချောင်းဖြိုကာ ယိုင်နေသည်ကို တွေ့  
လိုက်ရုံပေလဲဟုန်း ထမီကိုလဲ အထက်ကို ဘူးပုန်တာဟာ ပေါင်

ဤတွေ ဝမ်းဝမ်းဝါပြီပေါင်နှစ်လုံးကြားတံ ဝါနတ်သော အမွှေး  
များကို ကတိုင်းသာ၊ မြင်နေရလေသည်။

ကဲ . . လာမဖူး . . မောင်မောင်ပိမှာထိုင် . .

မောင်မောင်သည် မိတ်ညှိနေချသူ ဟော မကျင့်ခြင်းပြော  
သည့်အတိုင်း . . ပေါင်နှစ်လုံးကို ဝကျော်လျက် ထိုင်သူလိုက်  
ရလေသည်။ မကျင့်ခြင်းက လက်ကမ်းကပ် ခွင့် မောင်မောင်၏  
စာတန်တို့ဆွဲကိုင်ကာ သူဝတွင် စာလာကော့ပေးပြီး ဆောင့်လိုက်  
လေ . . ဟဲ့ ခိုင်းလိုက်မှာ မဟာမောင်လည်း ဘာမှန်းမသိ  
ဆောင့်လိုက်ရာ ဖော့တနဲ့ ဝပ်သွားတော့သည်။

မကျင့်ခြင်းသည် မောင်မောင်၏ ခါးကလေးကို သိမ်းကြီး  
ဖတ်ထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကိုလည်း သူ့ကျောတို့ဖတ်  
ခိုင်းထားလေသည်။

ဆောင့်ဝမ်း . . မောင်မောင် ဘားစုလီးရဆောင့်ဝမ်း

မောင်မောင်တလည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း အတင်းဝပ်  
ဆောင့်နေလိုက်လေသည်။

ဆောင့်ရမ်း ဆောင့်ရမ်းကလည်း မောင်မောင်သည်  
မာဏာတွေ့ရတော့ မကျင့်မျိုးကို အတင်းပစ်ဖက်ထားလျက်

မိကုန်သမ်းတုန် စခန်းသွားပစ်လိုက်ရာ (၅)မိနစ်လောက် ကြာ  
တော့ သူတစ်တိုယ်လုံးမှာ ဖာကြောများသည် ကောင့်တင်းလာ  
ပြီး ရတနာရွှေပြန်မှ တရည်များသည်လည်း ဝလဟော ဝီးထွက်  
လာတော့သည်။

မောင်မောင်သည် မကောင်းမှန်းသိကာ တစ်စုံစုံဖြစ်သွားကာ  
မတုန်မြိုင်စားမလွတ်တန်း မတ်တွယ်ထားနေမိတော့သည်။  
မတုန်မြိုင်ကလဲ လူပျိုပေါက်ဝကလေးတစ်ယောက်အား ဇာတ်  
သွင်းလိုက်ရသည့်တဖြစ်၌၊ ဖာကြောတချစ်တွေ စိတ်ဇာတ်သွား  
ကောင်ဝပ် ဖာရသာတွေနေလေတော့သည်။ ထို့တူတူ မောင်  
မောင်ကိုမလွတ်တန်းပြန်၍၊ မတ်တွယ်ထားနေမိတော့တာပေါ့  
တဲ့။ မောင်လေး . . . ကောင်းလားဟင် . . . မှိန်းနေလိုက်  
တာကြည့်စမ်း . . .

ဟာသိပ်ကောင်းတာဘဲ တင်ပါက ဒီလိုစာရသာမို့ကျနော်  
ဖြင့် တစ်ခါမှ တို့မတွေ့ထူးသေးဘူး စာကုတ်တုရားစူးရစေရဲ့ . .

မကျပ်မြိုင်တ တပီးပီးနုင့် သဘောကျစွာရယ်လိုက်ပါ  
တော့သည်။

တကယ်တော့ . . . ဝါသိကောင်းတာဘဲဟဲ့ . . . ရုပ်ဟာလူက

သာယာတယ် နှစ်ပည့်ကတုတ်ကြီး ဆိုသလိုတဲဟဲ့ နင့်ဟာ ဝါမျိုး  
ကိစ္စကို ဝိတစ်ခါတဲ ကြံတူးတာပေါလေ. . ဟုတ်လား. . ပွန်  
ပွန်ပြောစမ်း. .

ဟုတ်ပါတယ်. . အခေါ်ကျင့်မြိုင်ရာ ထခေါ်ကျင့်မြိုင်ဟာ  
ဟေ့နော်ရဲ့ လက်ဦးဆရာပါတဲ. .

သူ့အို (၂)လောက်ဟာ စကားတပြောပြောနဲ့ ခေကြရင်းက  
ပကျင်မြိုင်ရဲ့ လက်တသက်က တဖြိပ်ပနေနဲ့ မောင်မောင်ရဲ့  
ညှိုးခွေနေသော ရွှေပန်းကလေးကို ကိုင်တွယ်လျှော်သာ ကလိ  
ပေးနေလိုက်သည့် ပိတော့ မကြာခင်မှာတဲ မောင်မောင်ရဲ့ ရွှေ  
ပန်းဟာ ရွှေတောင်ရွှေခဲကြီးတစ်ခုပမာ တကယ် ပြန်၍ တောင်  
တင်းမာကျောလာလေသည်။

ဟော. . နင့်ဟာ မာလာပြီ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်မောင်  
ပိ တစ်ခါ ခခန်းသွားနိုင်ပါ့မလား. .

ဘိုး တစ်ခါပဟုတ်ဘူး ဉာဏ်ကျင့်မြိုင် နောက် (၁၀)ခါ  
လောက် သွားနိုင်တာဘဲ. .

ဝိတစ်ခါကော. . မကျင်မြိုင်သည် ပိုခင်ရှင်တစ်မျိုးပြောင်း  
လိုက်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ရေရှောင်းတိမ်ကာ လွှတ်ပိပဆုံကြီး

ကိုမြောက်လှန်ပေးလျက် ဦးနှစ်လုံးကို ရင်ဘက်ပေါ်တွင် ကျွဲ  
တစ်ထားသည်။ မောင်မောင်က မကျွတ်မြိုင်၏ ဝါဝင်းသော  
ထင် ပမာန်ကြီးကို ခွစီးကာပူးပွင့်နေတဲ့ စာခေါင်းထဲသို့  
လူစာတန်ကြီး ကို ထိုးသွင်းပြီး ကားရမ်းရ ဝေန်းသွားလိုက်ရာ  
နှစ်ဦးလုံး ဆွေမျိုးပေသွားကြတော့သည်။

မကျွတ်မြိုင်သည် သိင်နှစ်လုံးကို ကားပေးထားသည့် မောင်  
မောင်၏ ခါးတို့ တကောက်တွေနှင့် ညှစ်ကာ မောင်မောင်၏  
ခါးတံ့စားကို ကျည်ပေးနေသည်။

မောင်မောင် ဒေါ်ကြီးလာလေ မကျွတ်မြိုင်မှာမျက်လုံးများ  
တဲမေးမေးနှင့် ဝိပ်တွေ့လေလေ ပြစ်နေရာ နောက်ဆုံးတစ်သို့  
မောင်မောင်က တံ့စားကြီးထဲလိုက်သည်အခါတွင်ကား နှစ်  
လောက်လုံးမှာ ပြောခွင့်သွားကြတော့သည်။

ကိုစွဲပြုကြလျှင် . . . မကျွတ်မြိုင်က မောင်မောင်စားဤကိုစွဲ  
တယ်သူကိုမှ မပြောရန် မှာကြားပြီး နှစ်လောက်သား တော့နှစ်  
စွာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တွင် မောင်မောင်သည် ကျွတ်မြိုင်ထံသို့ မတံ့စား  
တော့ဘဲ ကျွတ်မြိုင်ထံသို့ မခင်တရုတ်ဘဝကိုကြီးလစ်တိုင်း

သွားကစားတာ လောကအရသာတို့ ခံယူရနေလေသည်။  
မောင်မောင်ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းသွားနေရသည့်အခါတွင်ပုပင်  
အဆုတ်ပြတ်သွားကြရလေသည်။